

101. møde

Torsdag den 14. september 2006 kl. 10.00

Dagsorden

1) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 146:

Forslag til folketingsbeslutning om et dansk sømilitært bidrag til den udvidede FN-styrke i Libanon (UNIFIL).

Af udenrigsministeren (Per Stig Møller).

(Fremsat 7/9 2006. Første behandling 8/9 2006. Betænkning 12/9 2006).

Den eneste sag på dagsordenen var:

1) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 146:

Forslag til folketingsbeslutning om et dansk sømilitært bidrag til den udvidede FN-styrke i Libanon (UNIFIL).

Af udenrigsministeren (Per Stig Møller).

(Fremsat 7/9 2006. Første behandling 8/9 2006. Betænkning 12/9 2006).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Per Kaalund (S):

Her ved anden- og sidstebehandlingen af beslutningsforslag nr. B 146 om dansk deltagelse i FN-opgaverne i tilknytning til konflikten i Libanon ser det heldigvis ud til, at kamphandlingerne er om ikke bragt til ophør så i hvert fald rimelig reduceret, og det er også vores indtryk, at FN med UNIFIL-mandatet, som er udvidet, er godt i gang med at etablere sig.

Med hensyn til det sømilitære bidrag, som Danmark skal deltage i, er vores skibe jo afsejlet og ligger nu i tysk havn og afventer en endelig godkendelse af deres deltagelse. Det er jo tyskerne, der skal lede den sømilitære del af det, og vi

har forståelse for, at tyskerne kræver en meget nøjagtig afklaring af, hvordan engagementet og operationen dernede skal foregå. Vi har også indtryk af, at FN er inde over sammen med Tyskland og selvfølgelig i forståelse med Libanon. Mandatet dernede skal være robust. Når den afklaring er endeligt på plads, er vi også klar til at deltage.

Med hensyn til indsatsen på land er vi jo bekendt med, at Libanon selv skal stille med 15.000 soldater, som skal ned i den sydlige del af Libanon, og at FN skal supplere op med andre 15.000 soldater.

Det er vores håb, at Libanons hær og regering i Libanon vil være i stand til at markere sig i den sydlige del af Libanon. Det har jo knebet i årene, der er gået, siden i hvert fald år 2000, hvor FN gang på gang har opfordret den libanesiske regering til at tage styringen i den sydlige del af Libanon. Det er ikke lykkedes, og Hizbollah har derfor kunnet etablere sig i området. Men det vil nok også forudsætte, at Libanons hær skal have noget støtte til opbygningen og en mere fast struktur.

Med hensyn til den humanitære indsats er det vores opfattelse, at Danmark skal deltage, og vi ser også gerne, som det fremgår af vores betækningsbidrag, at EU får en stærk placering i genopbygningen.

Det er også vores håb, at bestræbelserne for en varig fred vil komme i gang, således at køreplanen for fred, hvor USA, Rusland, FN og EU er deltagere, rent faktisk kommer i gang og giver nogle resultater.

Med disse bemærkninger kan vi give vores samtykke til B 146.

Formanden:

Tak til hr. Per Kaalund. Så er det hr. Steen Gade som ordfører.

Steen Gade (SF):

Når SF støtter beslutningsforslaget her ved den endelige vedtagelse, er det jo først og fremmest, fordi vi mener, det er nødvendigt for det internationale samfund at reagere og sende tropper til Libanon for at sikre, at der ikke igen udbryder krig, og for det andet, fordi FN-mandatet er så klart og sikkert, at vi vurderer sikkerheden til at være på et niveau, hvor vi også kan forsvare at sende danske soldater ud.

KL 10.05

Når jeg tager ordet her, så er det jo ikke for at forlænge vores debat fra førstebehandlingen,

men for at understrege, at for SF er det afgørende, at det her ikke står alene, at vi har med en bredere problemstilling at gøre, som ikke kun handler om Libanon, men som handler om hele Mellemøsten, og at det kræver en meget kraftig indsats også fra den danske regerings side for at kæmpe for, at palæstinenserne får en selvstændig stat, en bæredygtig selvstændig stat, og at processen frem mod en sådan situation skal gives den allerhøjeste prioritet.

Den prioritering hos SF kan aldrig bruges som argument for, at vi ikke skulle gøre det her. De to ting hænger sammen. Og det, vi i hvert fald opfatter vil ske i første række, er, at Libanons regering kan blive styrket, og det er et afgørende element i at få en bedre udvikling i Mellemøsten.

Det sidste, jeg vil sige, er, at jeg tror, der er mange danskere, som måske med stigende bekymring ser på, at vi sender soldater ud snart det ene sted, snart det andet sted. Der tror jeg bare, at man må sige til de danskere, der er bekymrede over det, at de faktisk er nødt til at sætte sig ind i de enkelte sager, de er nødt til at sætte sig ind i, om det var rigtigt at sende soldater i krig i Irak, om det var rigtigt at følge FN's opfordring i Afghanistan, og om det er rigtigt her i Libanon.

Det er ikke ét fedt. Det, der helt sikkert var fuldstændig forkert og også meget farligt forkert, var den danske indsats i Irak i hælene på USA. Det her er noget helt andet: Der er et sikkert FN-mandat, det er en situation, hvor det også er vigtigt, at Europa griber ind, det er en sikkerhedssituation, som selvfølgelig aldrig kan overskues – man skal altid tage det alvorligt og tænke det grundigt igennem, når danske soldaters liv kan komme i fare – men hvor risikoen ser rimelig ud.

Derfor tror jeg, det er meget vigtigt i de kommende år – hvor mit parti vil kæmpe for, at vi er aktive, at vi sender soldater ud, at vi er med til at skabe fred i stedet for at blæse til ilden – at vi tager en kraftig diskussion også med den danske befolkning, så man kan skelne mellem, hvornår der tages fundamentalt forkerte beslutninger, som da statsministeren førte os i krig i Irak, og så en situation som i dag, hvor det er en meget korrekt og rigtig beslutning.

Vi støtter beslutningsforslaget.

Formanden:

Tak til hr. Steen Gade, og så er det hr. Hans Kristian Skibby som ordfører.

Hans Kristian Skibby (DF):

Som det er sagt af flere før mig, er det jo ikke, fordi der ligefrem er løbet meget nyt vand i åen, siden vi sidste torsdag havde førstebehandling af det her beslutningsforslag om et dansk bidrag til den her FN-styrke, som skal prøve at rede trådene ud i Libanon og være med til at stabilisere området igen.

Jeg vil da gerne kvittere for, at vi ved førstebehandling havde en god debat. Den blev selvfølgelig lidt forplumret af, at Enhedslisten havde en række spørgsmål om hele Mellemøstproblematikken – det var der så også tid til den dag, kan man sige – men omvendt synes jeg nok, at udenrigsministeren svarede pænt på de spørgsmål, der var, og vi har også fået konkrete svar på de få udvalgs spørgsmål, som er blevet stillet siden førstebehandling.

Med hensyn til beslutningsforslaget er Dansk Folkeparti stadig væk af den overbevisning, at det, vi gør, er det rigtige, og det er netop, at vi ikke bare viser gode hensigter, men at vi fra Danmark og fra Europa også er bidragsydere til at sikre en styrke, som kan være med til at gøre forholdene bedre, og sikre en effektiv våbenkontrol, så Hizbollah ikke skal få flere forsyninger af våben ind fra Syrien og heller ikke fra Iran.

Kl. 10.10

Jeg har bidt mærke i, at forsvarsministeren ved sin årlige orientering til pressen for nylig udtalte, at det er vigtigt, at Danmark bidrager med mere end at sende en mand med et flag. Og det er jo det, vi gør i det her tilfælde, hvor vi jo faktisk i forhold til Danmarks situation stiller med et bidrag, hvor vi vurderer militært, fagligt og sagligt og politisk begrundet og motiveret, at vi er i stand til at udfylde en rolle, som vil være til gavn for stabiliteten i Mellemøsten – og primært i Libanon – og den proces, som de nu skal i gang med for igen at få tålelige forhold i Libanon.

Så Dansk Folkeparti kan tilslutte sig beslutningsforslaget.

Formanden:

Der er en kort bemærkning til ordføreren fra hr. Rune Lund.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Som vi jo også diskuterede det under førstebehandling, er det jo sådan, at Dansk Folkeparti åbenbart går meget op i, at israelere dør, men at Dansk Folkeparti ikke går lige så meget op i, at

libanesere dør. I Enhedslisten har vi en anden holdning: Vi mener, at et liv er et liv, uanset om det er en israeler, der dør, eller det er en libaneser, der dør.

Jeg synes, det er pinligt, at Dansk Folkeparti igen kun sætter fokus på den vold, som Hizbollah udøver, men ikke sætter fokus på den vold, som staten Israel udøver. Over tusind civile libanesere er døde; det er over ti gange så mange civile libanesere, som er døde, som der er døde af civile israelere.

Men det er måske, fordi hr. Hans Kristian Skibby ligger i forlængelse af Dansk Folkepartis ordfører hr. Søren Espersen, som efter bombardementet af Qana, som er blevet dokumenteret som værende en krigsforbrydelse – det skete den 30. juli i år – kaldte det for krigens pris.

Er det krigens pris, når der dør civile libanesere, men enormt forfærdeligt, når der dør civile israelere? Hvor er sammenhængen? Hvor er sammenhængen hos Dansk Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

De personer, der var til stede her i Folketingssalen ved førstebehandlingen, vil jo kunne genkende, at det er den samme grammofonplade, vi nu hører fra Enhedslistens ordfører, det er de samme spørgsmål, og det er den samme retorik. Og så kan jeg jo også fristes til bare at give de samme svar en gang til, som vi gav ved førstebehandlingen.

Der er forskel på Hizbollah og et demokratisk land som Israel. Lande har en demokratisk ret til at være våbenføre og forsvare deres lande, deres territorialgrænser osv., og det er noget helt andet at diskutere, hvorvidt en organisation som Hizbollah skal have samme rettigheder. Der er det altså, at vandene skilles mellem Enhedslisten og Dansk Folkeparti, vi mener ikke, at Hizbollah skal have samme rettigheder til at få våben og få forsyninger ind, som nationale stater skal. Så der er det altså at der er en stor forskel.

Så vil jeg gerne sige, at diskussionen omkring hr. Søren Espersens udtalelse om, at krigen har en pris, står han sikkert ved, det skal jeg ikke gøre mig klog på, men jeg vil da gerne tilslutte mig den. Selvfølgelig har en krig en pris. Det var også det, der var med i diskussionen, da vi havde førstebehandlingen, og hvor jeg gentagne gange spurgte hr. Rune Lund, om ikke han kunne nævne mig bare én krig, han havde læst om i historiebøgerne, hvor der ikke havde været en

pris for at gennemføre krigen. Jeg har stadig væk det svar til gode, og det har jeg nok også efter i dag.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Problemet med hr. Søren Espersens udtalelser er, at de kom som en direkte kommentar til bombardementet af Qana den 30. juli i år, som er et klokkeklart eksempel på, at der er blevet begået en krigsforbrydelse fra Israels side over for Libanon. Så må man bare konstatere, at Dansk Folkeparti mener, at krigsforbrydelser er o.k., at det er krigens pris. Det er jo så derfor, jeg er medlem af Enhedslisten og ikke af Dansk Folkeparti.

Jeg kan også forstå, at Dansk Folkeparti mener, at de mennesker, som bliver bombet, lægger meget, meget vægt på, om bomberne bliver sendt af sted fra et demokratisk land. Når bomberne regner ned fra himlen, så siger de: Ih, det er nogle meget bedre bomber, der kommer der, for de kommer fra et demokratisk land, end hvis de kom fra en militis som Hizbollah.

Hykleriet har simpelt hen ingen grænser, når man hører Dansk Folkeparti i de her spørgsmål omkring Israel, omkring de ulovlige besættelser og omkring krigen. Med den indstilling, som Dansk Folkeparti har, bliver der i hvert fald ikke nogen varig fred med hjælp fra Dansk Folkeparti i Mellemøsten, det er helt sikkert.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg må igen gøre ordføreren opmærksom på, at det der med at komme med de vises sten, har Enhedslisten gentagne gange været gode til, men med hensyn til at vise resultater er der så lidt længere imellem succesoplevelserne, må man sige.

Med hensyn til spørgsmålet omkring Hizbollah, som hr. Rune Lund nævner, vil jeg da gerne påpege, at det jo er velkendt, at Hizbollah har brugt en taktik, der hedder, at man placerer de våbenføre positioner rundt omkring de steder, hvor der bor civile, netop fordi man derved kan presse den israelske regering og det israelske militær til ikke at turde gennemføre bombninger.

Kl. 10.15

Så er det, jeg siger: Jamen hvad skal man så gøre? Man har jo ikke andre muligheder, når man som nationalstat bliver overbeskudt med granater og raketter fra libanesisk territorium.

Så jeg synes nok, hr. Rune Lund måske skulle prøve at overveje situationen endnu en gang.

Formanden:

Så er det hr. Frank Aaen for en kort bemærkning til ordføreren.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Vi har flere gange taget afstand fra Hizbollahs angreb mod civile og også deres misbrug af civile i Libanon til at beskytte sig i krigen. Det er vores politik, og det lyder også, som om det er Dansk Folkepartis politik.

Men det betyder altså for Dansk Folkepartis vedkommende modsat, at det er i orden, og at man ikke har nogen kritik over for Israel, når de bomber civile boliger, hvor det klart er afvist af Human Rights Watch og Amnesty National, at det, at Hizbollah har misbrugt civile, på nogen måde kan undskylde de mange bombardementer, der er foregået fra israelsk side, af civile mål i Libanon, herunder at man de sidste 3 dage af krigen smed titusindvis af klyngebomber over Libanon.

Jeg mener: Påkalder den optræden fra Israels side ikke nogen som helst form for kritik fra Dansk Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Dansk Folkeparti har ret til at fremføre kritik, men vi mener altså, at kritikken skal foregå igennem de organisationer, som vi er medlem af, vi har FN, og vi har NATO, og vi har nogen til at holde øje med, hvordan man rent overnational gennemfører de forskellige ting. Er der nogle ting, der skal rettes på, så skal man selvfølgelig også tage vare om det.

Men det nytter ikke noget i den her sag at lave en paralleldiskussion, sådan som Enhedslisten ynder at gøre i det her tilfælde, hvor man sætter Hizbollah, en terrororganisation, op på den ene side, og så sætter man et demokratisk land, Israel, på den anden. Det giver en forkert diskussion på et forkert grundlag, og der er ingen grund til at gøre den længere i dag.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er jo en snakken udenom, vil jeg sige til hr. Skibby.

Jeg spørger: Har Dansk Folkeparti på noget tidspunkt taget afstand fra bombninger af civile

boliger, således som det skete i Qana, og fra bombningen af FN-soldater? Selv om FN sagde: Hold op med at bombe FN, vi er ikke Hizbollah – så bombede man alligevel videre. Og har Dansk Folkeparti på noget tidspunkt kritiseret, at man har smidt titusindvis af klyngebomber i det sydlige Libanon, bomber, som stadig væk dræber mennesker, fordi børn samler klyngebomber op, fordi de ser ud, som om det måske er legetøj, og så springer de og lemlæster dem? Har Dansk Folkeparti på noget tidspunkt udtrykt en kritik af Israel i den anledning?

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Det er jo sådan, at rundtomkring i hele verden foregår der en masse uretfærdigheder, og hvis vores udenrigsordførere i det her tilfælde skulle til at gøre sig til smagsdommere i hvert enkelt tilfælde, hvor der foregår en urigtighed, som det jo selvfølgelig er, når man gør noget, som går ud over børn, så ville udenrigsordførerne for alle partier, inklusive Enhedslisten, få utrolig travlt med at skulle blande sig i alle de konflikter, der foregår rundtomkring i landene.

Derfor synes jeg, det er et meget svært spørgsmål at svare på, for hvad bliver det næste? Så skal vi også til at diskutere alle de andre steder i verden, hvor der foregår urimeligheder, og hvor civilbefolkningen kommer i klemme, og det synes jeg sådan set ikke vi skal bidrage med i den her diskussion, hvor vi faktisk står og er ved at vedtage et beslutningsforslag, som går ud på at sikre en stabilisering af Libanon og området omkring Libanon ved at holde våben væk, ved at lave en effektiv våbenkontrol.

Der er ét parti her i dag, som går imod dette sigte, og det er Enhedslisten, og det synes jeg da taler sit eget ganske klare og tydelige sprog om, at Enhedslisten ikke har forstand på udenrigspolitik.

Formanden:

Tak til hr. Hans Kristian Skibby. Så er det hr. Morten Helveg Petersen som ordfører.

Morten Helveg Petersen (RV):

Jeg skal ikke trække debatten i langdrag her. Jeg vil blot sige på Det Radikale Venstres vegne, at vi kan tiltræde beslutningsforslaget.

Vi finder og lægger stor vægt på, at grundlaget i form af de resolutioner, der ligger på bordet, er godt og fornuftigt, og på den baggrund finder vi, at Danmark kan yde et rigtig godt, or-

dentligt og fornuftigt bidrag og forhåbentlig også bidrage til skabelsen af noget, der også kan blive en varig fred i Mellemøsten.

Kl. 10.20

Så vi bakker fuldt og helt op om beslutningsforslaget og er stolte af den indsats, som vores folk kommer til at yde i det her. Vi tiltræder.

Formanden:

Tak til hr. Morten Helveg Petersen. Er der flere ordførere? Hr. Rune Lund som ordfører.

Rune Lund (EL):

Som Enhedslisten fremførte under førstebehandling i fredags, var det et stort fremskridt, at det lykkedes at stoppe kampene med resolution 1701 fra FN's Sikkerhedsråd den 11. august, men det er altså ikke nok med den resolution, for hvis ikke der kommer en retfærdig fred, så bliver der jo blot tale om en pause før den næste krig.

FN's sikkerhedsresolution 1701, som det her beslutningsforslag, B 146, bygger på, er, hvordan man end vender og drejer det, ensidigt til Israels fordel og helt og aldeles ubalanceret. Det handler om, at det internationale samfund skal garantere Israels sikkerhed på nordgrænsen, men der stilles ingen klare krav til Israel om at bidrage til en varig fred, f.eks. ved at opfylde FN's resolutioner og trække sig tilbage fra de besatte områder. Vi snakker om alle de palæstinensiske områder, vi snakker om Shebaa Farms, og vi snakker om Golanhøjderne i Syrien.

Da det er sådan, at den fortsatte israelske besættelse er det primære grundlag for den tilbagevendende vold i Mellemøsten, vil en indsats og en hel masse resolutioner, som ikke løser de her problemer med besættelserne, ikke have nogen chance for at skabe en varig fred; tværtimod vil det styrke Israels fortsatte besættelse.

Den indsats, der ligger nu, kan vi altså ikke støtte, og som vi sagde under førstebehandlingen i fredags, tror vi ikke på, at den bidrager positivt til en retfærdig løsning på konflikterne i Mellemøsten.

Vi vil til gengæld opfordre regeringen til, som jeg også nævnte under førstebehandlingen, at arbejde for en ny resolution i FN's Sikkerhedsråd, som forpligter Israel til at sætte sig til forhandlingsbordet med Syrien, Libanon og palæstinenserne om en fred på grundlag af resolution 242, som går ud på, at Israel skal anerkender grænserne fra 1967, trække sig tilbage til de grænser og droppe alle ulovlige besættelser. An-

dre relevante resolutioner skal også ind i den sammenhæng.

Ubalancen i resolution 1701 er stor, og der er mange konkrete eksempler på, at der kunne have været vedtaget en anden resolution, som havde været mere balanceret. Hizbollah kræves afvæbnet, det er fint, men der er kun korte formuleringer om, at Israel skal opfylde de internationale resolutioner og f.eks. forlade Golanhøjderne og Vestbredden. Der står *intet* om krigsskadeerstatninger i sikkerhedsresolutionen. Libanon er blevet bombet tilbage til stenalderen. Hvem skal betale for det? Ja, det ville være meget naturligt at sende regningen til Israel, men det står der ikke noget om i resolutionen.

Der er lavet en sikkerhedszone i det sydlige Libanon, men hvorfor er der ikke en sikkerhedszone i det nordlige Israel? Det ville da have været fornuftigt i det mindste at lave en fifty-fifty-sikkerhedszone.

Hvorfor er der ikke tale om, at de skyldige i krigsforbrydelser skal straffes? Og det gælder de folk, der står bag krigsforbrydelser i Israel så vel som dem, som har begået krigsforbrydelser inden for Hizbollah.

Hizbollah skal som det femte punkt forhindres i at skaffe sig våben, det er glimrende, men hvorfor skal Israel ikke forhindres i at anskaffe sig klyngebomber, klyngebomber, som de har brugt til at bombe civile boligkvarterer med, klyngebomber, som er blevet brugt til at begå krigsforbrydelser med?

Man bliver nødt til at slå fast, at kun ved at løse de grundlæggende uretfærdigheder og gøre en ende på den israelske besættelse af Golanhøjderne, Shebaa Farms og de palæstinensiske områder kan vi bremse tilgangen til de ekstreme grupper og bevægelser i regionen, som eksisterer, og sikre en varig fred til fordel for alle befolkningsgrupper.

Som Enhedslisten også fremførte under førstebehandlingen, ville vi gerne have stemt for det her forslag, hvis det havde været et balanceret forslag bygget på en balanceret resolution, men jeg bliver nødt til at sige, at vi ikke kan tage ansvar for og stemme for noget, som bygger på, at den ene part har givet sig, fordi den er blevet bombet tilbage til stenalderen. I og med at der er de ubalancerede i resolutionen, står vi også i en situation, hvor denne her resolution, som den ligger her, ikke bliver andet end et plaster på et åbent benbrud; det bliver en pause før den næste krig.

Men o.k., vi skal også se fremad, og selv om Enhedslisten ikke kan støtte det her, har jeg da

trods alt et par spørgsmål til udenrigsministeren.

Jeg vil gerne spørge: Hvordan vil udenrigsministeren sikre, at Israel ikke benytter FN-resolution 1701, der sikrer Israels nordlige grænse, til at lade være med at indgå i reelle forhandlinger om at stoppe de ulovlige besættelser?

Kl. 10.25

Man kan jo sagtens forestille sig en situation, hvor Israel siger: Nu har vi med FN opnået det, som vi ikke opnåede militært: Vi har fået en sikring af vores nordlige grænse. Så behøver vi ikke indgå i forhandlinger om at trække os tilbage fra Shebaa Farms, fra Golanhøjderne, fra de besatte palæstinensiske områder. Hvordan vil udenrigsministeren gribe det an? Og hvis Israel viser sig ikke at have reel forhandlingsvilje på de områder, mener udenrigsministeren så, at Danmark skal trække sin støtte til det sømilitære bidrag tilbage?

Jeg vil også godt stille udenrigsministeren et andet spørgsmål, nemlig om udenrigsministeren mener, at det vil få nogen konsekvenser for Danmarks forhold til Israel, at Israel har smidt tusindvis af klyngebomber over civile boligområder?

Formanden:

Tak til hr. Rune Lund. Så er det udenrigsministeren.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil også her i dag takke det meget, meget store flertal i Folketinget for opbakningen til det sømilitære bidrag, som jo kommer, fordi Libanon har bedt om det og FN har bedt om det.

Så vil jeg allerførst sige tak til hr. Morten Helveg Petersen for hans fuldttonede støtte og så ønske ham tillykke med fødselsdagen. Jeg skal ikke sige, hvor gammel han bliver, men jeg er sikker på, at vi beholder ham her lige så mange år, som han allerede i dag fylder, og glæder mig til at samarbejde med ham i samtlige de kommende år. Hr. Morten Helveg Petersen er et fremragende pust i den udenrigspolitiske debat, og jeg glæder mig til alle debatter, jeg har med ham og har haft med ham.

Så vil jeg svare hr. Steen Gade og starte med at sige, at det jo er vigtigt, at vi er klar over her i Folketinget, at vi er her og træffer denne beslutning, fordi Libanon beder om det.

I går kom så den rapport, som Kofi Annan jo har lovet, til Sikkerhedsrådet, og deraf fremgår det jo altså også, at den sømilitære styrke er me-

get væsentlig for FN og for Libanon. Den fremhæves faktisk meget kraftigt i både punkt 35 og 36, hvor Annan citerer det brev, han har fået fra Libanon, hvor han beder FN, UNIFIL, om at levere søstyrkerne, som kan hjælpe med at forhindre uautoriseret tilgang til landet af våben og dertil relateret materiale fra søsiden. Det vil sige, at den libanesiske regering altså er meget opmærksom på, at der her ligger et meget farligt område og et farligt og stort problem, som man beder os om at hjælpe med. Og jeg er glad for, at det meget, meget store flertal i Folketinget – ja, faktisk hele Folketinget minus Enhedslisten – ønsker at imødekomme Libanons og FN's ønske.

Det var afgørende for SF, at dette ikke står alene, men at det handler om hele Mellemøsten. Det er vi jo alle klar over, og det er hele det internationale samfund også klar over. Derfor er ko-deordet i forhandlingerne, som pågår for øjeblikket, at vi ikke skal tilbage til tilstanden før sommerferien. Vi skal altså bruge dette chok, som det her jo har været for civilbefolkningerne i både Libanon og i Israel – hvor det jo også har været et chok – til at sige, at det her går jo altså ikke en gang til. Og det går alle bestræbelserne jo ud på.

Jeg talte i går aftes med Condoleezza Rice om, hvordan vi udnytter FN-ugen i den kommende uge til at komme videre, og jeg har talt med Israel tidligere. Der er en vilje både fra Israels, USA's og vores alle sammens side til at bruge dette til at komme videre, og jeg forventer, at vi får en drøftelse af det i Sikkerhedsrådet i den kommende uge. Min indstilling dér vil være, at det er vigtigt, at Sikkerhedsrådet ikke behøver at overtage opgaverne fra Kvartetten; at vi altså bekræfter, at Kvartetten har hovedopgaven med at skabe fred. Det er jo også derigennem, roadmap'en er lavet.

Derfor kan jeg også sige til hr. Rune Lund, at en ny FN-resolution for så vidt er ganske overflødig; vi har de FN-resolutioner, som er nødvendige. Bl.a. har vi jo en FN-resolution, som præcist påpeger og støtter roadmap'en, altså køreplanen for fred, og Kvartettens opgave i den forbindelse. Og jeg mener stadig væk, at det er den vej vi skal arbejde videre ad. Der er alle de relevante spillere inde i Kvartetten.

Så vedrørende spørgsmålet om Irak ...

Formanden:

Jeg gør lige opmærksom på, at vi ikke er færdige med forhandlingen endnu, og jeg beder derfor

medlemmerne om lige at holde sig i ro. Værsgo til ministeren.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det har forlydt, og det står jo også i betænkningensbidraget fra S og R – og SF har jo også ytret sig i den retning her nu – at det måske havde været smartest at flytte soldater fra Irak over til det landmilitære i Libanon. Jeg forstår også SF på den måde, at det sømilitære ikke er en sekundavare, det er en primærvare. Det kunne så være et plus eller komme oveni. Og jeg er enig i, at det er en primærvare at sende det sømilitære og ikke en erstatningsvare.

Kl. 10.30

Men skulle man, som nogle gør, forestille sig, at man flyttede soldater fra Irak til Libanon, vil jeg for det første godt sige følgende: Det er faktisk ikke er nogen god idé, fordi man derved altså pludselig skal sende soldater, der er udsendt til Irak og trænet til en Iraksituation, til en Libanonsituation, som de ikke er trænet til og ikke er forberedt på. Det vil sige, at det vil kunne skabe ulykker for militæret, som kunne have været undgået, hvis man havde haft den fornødne træningstid, og den er der ikke.

For det andet kommer dertil også, at man jo så ville efterlade et hul i den alliance, man pludselig går fra, som skal fyldes ud med meget kort varsel. Og andre kan ikke rykke ind med samme korte varsel, som vi rykker ud. Det vil sige, at det vil være illoyalt over for dem, man har påtaget sig en opgave sammen med.

For det tredje skal man jo heller ikke glemme, at det vil være illoyalt over for FN, for FN har jo faktisk bedt os om at være der. Så det er ikke rigtigt, som hr. Steen Gade sagde, at vi ikke er der med et sikkert FN-mandat. Vi er der med et meget sikkert FN-mandat. År efter år har FN bedt om, at man rykker ind og hjælper det irakiske demokrati, og Irak er jo også taknemmelig for, at vi hjælper og har netop meddelt, at de opretter en ambassade i Danmark, fordi vi har et så godt samarbejde i forbindelse med at styrke demokratiet og stoppe terrorisme.

Så selv om man måtte have sympati for tanken – hvis nogen måtte have det – så er den praktisk set ikke anbefalelsesværdig, den vil være farlig. Og for det andet ville det også være unfair over for FN og over for Irak at løbe af pladsen. Jeg ønsker at præcisere dette, fordi det jo har været en del af den offentlige debat.

Så vil jeg vende tilbage til Libanonsagen og sige, at det her drejer sig om at støtte og styrke

det libanesiske demokrati, det libanesiske samfund, som blev taget som gidsel i denne sommer af kræfter, som demokratiet overhovedet ikke havde styr på. Vi er der altså på deres opfordring, og det er vigtigt, at Libanon ikke kommer ud for dette en anden gang. Det er derfor, vi har truffet den beslutning, vi har, og det internationale samfund kommer så talstærkt til Libanon, som tilfældet er.

Formanden:

Tak til udenrigsministeren. Så er der en kort bemærkning til ministeren fra hr. Rune Lund her fra talerstolen.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg fik ikke svar på mine to spørgsmål, som jeg stillede under min ordførertale.

Lad mig holde mig til det første. Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren om følgende: Hvis Israel benytter freden på den nordlige grænse, som Israel har opnået med FN's resolution 1701, til at lade være med at indgå reelle fredsforhandlinger om at trække sig tilbage fra de ulovligt besatte områder – vi snakker om Shebaa Farms, vi snakker om Golanhøjderne, vi snakker om de palæstinensiske områder – hvilke konsekvenser mener udenrigsministeren så at det bør få? Det er spørgsmålet.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg synes for så vidt, jeg havde svaret på det ved at sige, at hr. Rune Lunds idé om at få en ny resolution ikke var nogen god idé. Det var jo et af punkterne for hr. Rune Lund, at der skulle komme en ny resolution.

For det første vil jeg minde om, at Qatar jo har stemt for denne resolution, og at Den Arabiske Liga har støttet denne resolution, så det ville være en temmelig dårlig idé at begynde at lave en ny resolution, når vi har en, som alle har støttet.

For det andet er det jo helt sikkert, at Israel ønsker fred – med sikkerhed for sin eksistens. Israel ønsker ikke en Chamberlainfred, som betyder, at man kan komme tilbage fra nogle fredsforhandlinger og sige: Nu har vi løst det, der er fred i vor tid, man har oprettet forskellige stater og grænser. Hvorefter Israel bliver angrebet af Hamas og Hizbollah, som jo ønsker dem i havet. Så Israel ønsker selvfølgelig fred, men ønsker en fred, som er garanteret, og som er sikret.

Det er også derfor, det var så tragisk, at Libanons regering, som jo er en fredsregering, blev underløbet af Hizbollah i sommer og kom ud for det, den gjorde. Og det synes jeg hr. Rune Lund totalt har overset, at der er en libanesisk regering, som ønsker fred og bliver undermineret af Hizbollah, der ikke ønsker fred, men ønsker Israel udslettet. Så man må forstå Israels bekymring, det er en overlevelseskamp for Israel. Hvis Hizbollah og Hamas får det, som de vil, så eksisterer Israel ikke, så er vi tilbage ved 1949.

Derfor er der ikke tvivl om, at man vil fred. Men man vil fred med stater, som kan holde freden. Og vi arbejder kraftigt for det og har gjort det hele tiden; vi var med til at lave roadmap'en, køreplanen for fred; og vi er meget aktive i forbindelse med FN-ugen i den kommende uge. Derfor har jeg jo talt med forskellige spillere i de sidste dage for at finde frem til, hvordan vi kan komme videre.

Så der er ikke tvivl om det. Der er ikke nogen af de regeringer, der ikke ønsker fred. Men der er nogle, der ikke ønsker, at de regeringer får fred, og det er Hizbollah og Hamas.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Jeg deler bestemt udenrigsministerens modvilje mod bevægelser som Hizbollah og Hamas, men jeg må sige, at udenrigsministeren går galt i byen, når udenrigsministeren ikke klart anerkender, at grunden til, at vi har en konflikt i dag både i forbindelse med Libanon, med Syrien og med Palæstina, er de fortsatte ulovlige israelske besættelser. For det er jo sådan, at Israel ønsker fred, det gør de, men de ønsker fred og besættelser. Og det er jo det, der er hele problemstillingen i det her.

Kl. 10.35

Skal jeg forstå svaret på det spørgsmål, jeg stillede, sådan, at det ikke vil få nogen konsekvenser for udenrigsministerens holdning til det danske sømilitære bidrag og resolution 1701, hvis Israel benytter sig af denne FN-sikrede fred på sin nordlige grænse til at lade være med at indgå i realitetsforhandlinger om at trække sig tilbage fra de ulovligt besatte områder? Er det sådan, det skal forstås?

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er jo lidt symptomatisk, at når vi spørger til, hvad regeringen gør over for Israel, så sker der ingenting.

Lad os tage et par andre eksempler. Når Hizbollah begår noget forkert, så er Danmark uden tøven med og laver en flådeblokade; når palæstinenserne ved et demokratisk valg vælger nogen, regeringen ikke bryder sig om, nemlig Hamas, så deltager vi straks i en økonomisk blokade, der har taget hele Gaza og mere end 1 million palæstinensere som gidsler med ufattelige lidelser til følge. Vi er der straks, slår til med vores holdning og lader holdningen få konsekvenser for dem, som vi synes gør noget forkert. Men når Israel bomber civile områder, når Israel smider titusindvis af klyngebomber i de sidste 3 dage af krigen i det sydlige Libanon, hvad har Danmark så gjort? Hvilke konsekvenser har det fået for Israel? Har man overhovedet taget nogen skridt over for Israel i den anledning?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det er ikke, fordi jeg vil forlænge debatten, for det er jo temmelig håbløst at forlænge en debat med Enhedslisten; den kan jo blive ved og ved. Det er jo også derfor, Enhedslisten har haft en ordfører, man kaldte Duracellmanden. Og det er gået videre til hele Enhedslisten, de bruger jo alle debatter til at opnå maksimal taletid med. Men jeg vil ikke gå med på Enhedslistens antiisraelske politik. Jeg ved godt, de siger, de ikke er antiisraelske, men det lyder bare sådan, og det bliver ved med at lyde sådan.

Vi har ikke lavet en flådeblokade, som hr. Frank Aaen siger, fordi Hizbollah gør noget forkert. Det lyder jo, som om det er en blokade af Libanon og Hizbollah. Selvfølgelig skal Hizbollah blokeres, og vi har lavet blokaden på Libanons opfordring. Jeg har jo lige stået og henvist til den rapport, der er kommet fra FN i går aftes, her fra Folketingets talerstol, en rapport, hvori man også nævner Libanons henvendelse for at få en flådeblokade for at undgå, at der kommer illegale våben ind i landet.

Så det er jo altså noget, Libanon selv ønsker, at der ikke er en hær, der render rundt i landet, som er uden for demokratisk, politisk kontrol. Det tror jeg hr. Aaen ville være meget utilfreds med, hvis der rendte sådan en hær rundt i Danmark. Så tror jeg, at en justitsminister og en forsvarsminister og en statsminister ville få et hav af spørgsmål om, hvornår de fik styr på den hær, der rendte rundt i Danmark uden for regeringens kontrol. Så Enhedslistens dobbeltmoral i de her spørgsmål skrider til himlen.

Selvfølgelig har vi blokeret Hamas, på den måde at vi ikke samarbejder med Hamas, fordi Hamas altså også går ind for udslettelsen af Israel. Vi kan altså ikke samarbejde med en politisk bevægelse, som, ud over at de også har brugt terror, har til opgave at udslette nabolandet.

Jeg kan da også forstå – og der er Enhedslisten så heller ikke enig – at Abbas jo prøver at lave en national samlingsregering for præcis at undgå, at palæstinenserne politik skal være præget af en bevægelse, som ikke ønsker fred med to stater, men fred uden to stater, og det vil sige alene i Palæstina.

Så det vil sige, at Enhedslisten både er imod Siniora og imod Abbas. Det er den danske regering ikke, vi støtter både Siniora og Abbas.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Enhedslisten har utallige gange taget afstand fra Hamas, afstand fra Hizbollah, afstand fra Hizbollahs misbrug af civile til at beskytte sig i en krig og afstand fra deres bombing af det nordlige Israel. Det ved udenrigsministeren ganske udmærket. Vi har aldrig vaklet i de spørgsmål.

Mit spørgsmål, som jeg ikke fik noget svar på, var – og nu får udenrigsministeren chancen igen: Hvornår får det konsekvenser for Israel, når de bomber civile områder, når de smider klyngebomber i titusindvis, som den dag i dag dræber mennesker i det sydlige Libanon, fordi de stadig væk ligger ueksploderede? Hvornår får det konsekvenser for Israel, på samme måde som det får for andre, der har mærket konsekvenserne af den danske politik? Hvornår tager Danmark for alvor fat i Israel og lader dem forstå, at nu skal der ske noget, at de må holde op med krigsforbrydelser og starte en fredsproces?

Kl. 10.40

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Da vi ikke har andre punkter på dagsordenen i dag, så har vi selvfølgelig god tid, og jeg er også enig i, at det er en meget vigtig debat. Jeg synes, hr. Frank Aaen i de her debatter også har rejst væsentlige spørgsmål, og det har jeg også rost hr. Frank Aaen for, det synes jeg bare ikke han gør i dag. Men det fremadrettede har hr. Frank Aaen jo interesseret sig meget for, og det er vi enige om at vi skal interessere os for.

Med hensyn til at tage skridt over for Israel synes jeg altså, at hr. Frank Aaen glemmer en ting. Vi står altså over for en bevægelse, der vil

udslette en stat, og så står vi over for en stat, som vil have oprettet en anden stat. Det er jo en væsensforskell. Hamas vil have udslettet Israel, Israel vil have oprettet et Palæstina, og derfor er det simpelt hen to vidt forskellige størrelser.

Lad os nu finde et sted, hvor vi er enige. Jeg er da enig med hr. Frank Aaen i, at det er forkert at anvende klyngebomber, når man risikerer at ramme civile. Det har jeg også udtrykkeligt sagt til Israels udenrigsminister, da hun var her. Det er noget skidt, og vi arbejder også for at få reguleret klyngebomberne under de forhandlinger, som vi har været med til at føre, men som går trægt, ikke på grund af Danmark, ikke på grund af Israel, men på grund af andre, der deltager i de forhandlinger, og som ikke rigtig vil frem til et forbud mod klyngebomber. Vi kom jo et godt stykke vej frem med antipersonelminerne, men det tog tid, og vi arbejder også med spørgsmålet om klyngebomber.

Lad mig til sidst sige, at Amnesty International, hvad angår Hizbollah, jo i dag har anklaget dem for krigsforbrydelser ved at bombe civile i det nordlige Israel, som Enhedslisten synes skal ligge blottet hen. F.eks. blev omkring en fjerdedel af alle raketterne affyret direkte mod byområder, heriblandt raketter spækket med tusinder af metalkugler fra kuglelejer, hedder det i Amnestys rapport om Hizbollah. En enkelt af disse djævelske raketter dræbte otte israelske jernbanearbejdere.

Jeg synes, hr. Frank Aaen skal prøve at se, at det går forkert til begge steder og det skal påtales begge steder. Og vi har påtalt klyngebomberne.

Formanden:

Tak til udenrigsministeren. Så er det hr. Rune Lund som ordfører i anden runde.

Rune Lund (EL):

Jeg bliver nødt til at sige til udenrigsministeren, at udenrigsministeren ikke kan have hørt efter, da jeg holdt mit ordførerindlæg, for jeg gjorde meget tydeligt opmærksom på, at Enhedslisten mener, at skyldige i krigsforbrydelser, uanset om de kommer fra Hizbollah eller de kommer fra den israelske stat, skal stilles for en domstol. Det blev sagt meget klart og tydeligt under mit ordførerindlæg, og det blev sagt lige så klart og tydeligt under førstebehandlingen, som vi havde i fredags.

Så jeg synes, at udenrigsministeren skal lade være med at komme med den slags kommenta-

rer, men i stedet skal forholde sig til den kritik, som Enhedslisten har prøvet at fremføre i dag.

Jeg fik ikke svar på mit spørgsmål, som jeg stillede i anden omgang, om, hvordan regeringen vil forholde sig til, at Israel har fået sikret sin nordlige grænse med resolution 1701. Hvordan vil regeringen forholde sig til at kigge på, hvordan man nu sikrer, at Israel ikke benytter den sikring af den nordlige grænse til at lade være med at indgå i realitetsforhandlinger om en reel fred, hvor Israel trækker sig tilbage fra alle de besatte områder?

Det er det, der er spørgsmålet, det er det, der er Enhedslistens bekymring, og det nytter altså ikke at snakke uden om det spørgsmål og ikke svare på det ved at sige, at Enhedslisten ikke kritiserer Hizbollah for de menneskerettighedskrænkelser og krigsforbrydelser, som Hizbollah står for. Det gør vi. Problemet er, at den danske regering ikke ser lige på de her to spørgsmål.

Den danske regering vil gerne kritisere Hizbollah, ligesom Enhedslisten gerne vil. Den danske regering vil ikke kritisere Israel for krigsforbrydelser, sådan som Enhedslisten mener man bør gøre. Den danske regering vil ikke stå for en balanceret tilgang til det her spørgsmål.

Man kan altså ikke få noget svar fra udenrigsministeren på det her, selv om jeg ellers synes, det kunne være relevant. For som udenrigsministeren også siger: Det er jo sådan, at nu står vi i en situation, hvor der er en resolution, og så skal vi også kigge fremad. Vi må se, hvordan vi sikrer, at den her resolution ikke bare bliver til et plaster på et åbent benbrud, hvordan vi sikrer, at det her ikke bare bliver en lille pause i den krig, der var, og som meget vel kan risikere at fortsætte meget snart. Det er det, der er spørgsmålet.

I den forbindelse er hele krigsforbryder-spørgsmålet jo meget centralt, både hvad angår Hizbollah, og hvad angår Israel. I den forbindelse er det jo også vigtigt, at man sikrer sig, at Israel ikke benytter en sikring af sin nordlige grænse til bare at lade være med så at indgå i forhandlinger om at trække sig tilbage fra andre ulovligt besatte områder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Kl. 10.45

Afstemming

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 104 stemmer (V, S, DF, KF, RV og SF) mod 3 (EL).

Formanden:

Udenrigsministeren vil få meddelelse om denne beslutning.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Skulle det blive nødvendigt at indkalde Folketinget til yderligere møder i dette folketingsår, vil meddelelse om tidspunkt og dagsorden blive tilstillet medlemmerne skriftligt.

Mødet hævet kl. 10.46
